

post
apocalyptic

STÍNY ZEMĚ
Minsk Express
Autor: Ivo Hury

steampunk

III.

Dopad do šterku byl tvrdý a bolestný. Seskočit z vlaku v plné rychlosti prý chtělo cvik. Anna ho měla, Ervin nikoliv. I když skočil stejně jako ona, jeho setrvačnost byla neoddiskutovatelným fyzikálním zákonem, který mu sedřel ruce a bolestivě se zakousl do kolena. Anna stála vedle něj a tvářila se rozpačitě.

„No, jo,“ prohodil a zvedl se ze špíny hnusného světa.

Anna si přetáhla přes obličej dýchací masku a kritickým pohledem změřila krajinu v okolí. Vylovila zpod zateplené bundy mapu a kompas a chvíli se vším zápasila.

I Ervin se rozhlédl. Došel ke svému batohu a se zafuněním si jej natáhl na záda. Původně neměli v úmyslu pochodovat pěšky, takže nijak neřešili váhový limit svého vybavení. On s sebou navíc musel táhnout vrtáčkou kombinézu a dvě kyslíkové lahve. I když se snažili na poslední chvíli svůj náklad kriticky ztenčit, výsledek byl dosti neuspokojivý. A těžký. Došel pomalu k Annině batohu považujícímu se opodál a donesl jí ho.

Anna se dívala k temné linii čehosi, co snad

mělo být obzorem. Kolem nich se loudavě putovalo několik větrných vírů, které neustále nasávaly ze země všechn nepořádek a vytahovaly jej k nebi, odkud pak zvolna padal zpět. Pro dva lidi s těžkou výstrojí však tato maličká tornáda nepředstavovala sebemenší problém.

Ervin zaklesl karabinu pojistného úvazu za svůj opasek a pak za opasek Anny. Jistota byla jistota. Podal jí batoh a přetáhl si přes obličej svou masku chránící ho před prachem a jedy v ovzduší. „Co jsi tam vykukala?“ zeptal se jí a zadíval se směrem co ona.

„Hledám nějaký orientační bod. Základ navigace, abychom nebloudili,“ řekla prostě a hleděla při tom dál do dálky.

„Děláš si srandu?“ namítl Ervin. Všude byla stejná neprůhledná vrstva šedivého hnisu. Kombinace mlhy a špíny v ní poletující. O viditelnosti se dalo mluvit jen stěží. Z kalného vzduchu sice vystupovaly jakési linie tmavších kontur, ale rozhodně netvořily nic, o co by se člověk mohl vjemově opřít, natož to nazvat orientačním bodem. Navíc se situace měnila každým okamžikem.

„Proč prostě nejdeme podle kompasu?“ navrhl.

Anna mu místo odpovědi strčila kompas před nos. Ručička střelky v něm rotovala jak pomínutá.

„A sakra,“ hlesl Ervin. „Ujdeme pár set metrů od kolejí a ztratíme se!“

„Možná ano, možná ne.“ Anna zašátrala v jedné z bočních kapes svého batohu a vylovila přístroj vypadající jako voltmetr. Měl velké okno s bílým ciferníkem, v jehož středu byla rafička. Pod ciferníkem byla tři prepínací kolečka se stupnicí od nuly do devíti. Anna začala nastavovat příslušnou kombinaci.

Vždy, když s nějakým přepínačem pootočila, rafička ve středu ciferníku se vyklonila na jednu či druhou stranu, než se zase poslušně vrátila zpět. Nakonec Anna namířila přístroj k obzoru a pokusně s ním přejížděla zprava doleva. Zdálo se, že rafička tu a tam na něco reaguje jemným zachvěním. Rozhodně se neměla ráda s větrnými víry, dost možná ale reagovala i na něco dalšího.

„No, půjdeme,“ prohlásila Anna a neobratně se snažila dostat těžký batoh na záda.

Ervin jí přispěchal pomoci. Její batoh musel mít dobrých třicet kilo. „Ty sis nedala říct a nabalilas všechny šminky, co?“

„Ten bágel je plný munice, můj drahý vrtáku,“ mrkla na něj přes rameno.

„Tak kam, naviguj.“ Ervin překontroloval pevnost úvazů a karabin.

Anna udělala první nejisté kroky. Batoh ji viditelně stahoval k zemi a nerovný povrch ve stabilní chůzi moc nepomáhal. Po pár desítkách metrů ale získala na jistotě a zrychlila.

Šli sotva pár minut, když je oba zaujal podivný hluk od trati. Otočili se přesně v okamžiku, kdy temný stín projel po kolejích. Šedivý opar se kolem rychle jedoucího stroje vzedmul a prchl do stran. Černá lokomotiva za sebou nic netáhla. Byla však nezvykle dlouhá a vydávala zvuk, jako by v ní sršel tisíc a jeden blesk. Žádná světla, žádné žhnoucí topeniště, nic jako dým nad komínem. Jen temný rychlý stín.

„Stíhačka,“ prohodila Anna.

„Stíhačka?“ podivil se Ervin.

Anna mávla rukou. „Snad jedou pro tu masochistickou děvku Jodie.“

Ervin se po Anně podíval. „Vypadalo to, že si rozumíte?“

„Jo, byla dobrá,“ prohodila a vyrazila rychlou chůzí vpřed. Úvaz s Ervinem škulbl, a také ho popohnal.

* * *

Šedý svět neznal slitování. Cokoliv pulsovalo trochou života, tlačil k zemi tak dlouho, dokud to nezadusil. Větrná chapadla tornád nasávala vše, co dokázala polapit. Z rotujících vírů občas vylétl kus rezavého plechu a svištěl vzduchem jak vržená čepel. Shluky prachu smotané s různými úlomky se válely po zemi a poletovaly sem a tam špinavým vzduchem. Připomínaly trnitá roští ženoucí se pouští.

Z budov už nezbylo téměř nic. Sotva se daly rozpoznat základy některých z nich. Všechno ostatní překryl popel. Tu a tam se k nebi tyčily zrezivělé konstrukce, které dosud odolávaly kyselým deštům. Nejlépe si vedl železobeton, ale i ten postihla podivná eroze. Rozpouštěl se jako rozehřátý vosk. To nejhorší prý měla Země za sebou, říkalo se. Jenže co mohlo být ještě horší, když už nic nezbylo?

Ve vyschlém řečišti byl napůl zavátý remorkér s nákladním člunem. Ocelová lana, spojující oba kolosy, se už dávno rozpadla a zmizela beze zbytku. Silné železné pláty lodí zatím dosud odolávaly. Remorkér měl pěkně vybavenou společenskou kajutu bezpečně ukrytou v podpalubí bez oken, takže přežila v téměř nezměněném stavu. I když podlaha kajuty byla nakloněná, posloužila Ervinovi s Annou na výbornou. Po třech dnech plahočení a spaní ve starých odpadních rourách jim nabízela neskutečný

luxus. Kajuta sice byla vymrzlá, ale Anně se podařilo roztopit olejová kamna pohozená mezi železným odpadem na zádi remorkéru. Olej odčerpali z převodové skříně ve strojovně. Kamna sice dost zapáchala, ale sálalo z nich teplo. A teplo, to bylo v tomto okamžiku synonymem pohody.

Ervin se zakousl do posledního sucharu, který měli. Z jídla si zabalili jen to nejnужnější – energetické tyčinky, které v poměru váha versus vydatnost jednoznačně vyhrály. A suchary. Ty pro změnu nevážily prakticky nic. Horší to bylo s vodou, té měli už zoufalý nedostatek, i když šetřili s každým douškem.

Anna studovala na nakloněném stole mapy. Leželo jich před ní hned několik a často překrývala jednu druhou a kontrolovala, kde se co nacházelo dříve a kde jsou jaké podzemní tunely a komplexy dnešního světa. Nad stolem se houpala zavěšená stará lampa vydávající mdlou záři. Trochu čadila a na stropě pomalu rostl černý flek.

„Jestli jsou mé odhady správné,“ pronesla, „pak tohle byla řeka Němen a náš cíl je tak dvacet kilometrů od nás. Zítř tam musíme dojít.“

„Kam jdeme, Anno?“ zeptal se už asi po sté Ervin, který se snažil uvelebit na starém gauči. „Pořád jen říkáš, že je to tajné. Pokud tam zítřa dojdeme, není jedno, že mi to dneska řekneš?“

„Není, Ervine. Pokud tam zítřa nic nenajdeme, znamená to, že bych ti dneska zbytečně vyzradila vládní tajemství. Věř mi, nechceš vědět více, než je třeba.“

Ervin zívá.

Cosí železného vrazilo do lodi, až její trup vydal zvuk podobný zadunění zvonu. Oba zmlkli

a napjatě naslouchali podivnému škrábání táhnoucím se po trupu.

„Co to...“ zašeptal Ervin a přesunul se z gauče ke svému věcm, kde se mu povaloval i opasek s koltem. Anna bez hnutí naslouchala dál. Společenská kajuta byla utopená poměrně hluboko v útrokách podpalubí, přesto k nim zvuk doléhal se strašidelnou intenzitou. Škrábání pozvolna přešlo v tupé dunivé klepání. Dvakrát, třikrát... pak utichlo. Loď už jen jemně vibrovala. Připomínalo to záchvěvy slabého zemětřesení.

„Nemáš chuť se zajít podívat, co to bylo, Ervine?“

„Nemáš!“ odvětil stroze.

„Ale no tak, tam venku žádné příšery nežijí!“

Ervin se zasmál. Chvilí nic neříkal, nakonec však namítl: „První, co se jako vrták dozvíš je, že se nemáš v podzemí ničemu divit. I když by to mělo být to nejopuštěnější místo, překvapivě to tak není.“

„Co tím myslíš?“ Anna položila mapu na stůl a přesunula se ke gauči. Sedla si na vysoké opěradlo a shlížela na Ervina.

„Jen to, že žádnému vrtákovi nemusíš vykládat povídačku o tom, že příšery neexistují. Neuvěří ti.“

„No počkej a ty jsi snad viděl nějaké tvory, které bys chtěl nazvat příšerami? Nebo máš snad opodstatněný důvod se domnívat, že se něco takového bude potulovat tady venku? O tom by snad už někdo něco věděl, ne?“ Anna se najednou tvářila nejistě.

„Viděl, neviděl,“ pokrčil rameny Ervin a natáhl se na gauč. Hlavu si opřel o druhé opěradlo naproti Anně. „Viděl jsem dost divných věcí.“

„Jako co? Z tebe to leze jak z chlupaté deky!“

Anna se rozčileně zvedla a s široce rozkročenýma nohama si založila ruce v bok. Vypadala skoro až nebezpečně.

„Nečil se hned! Však jsme toto téma už probírali, ne? Pokud jsem se potkal s něčím, co můj mozek nebyl schopný pobrat, podle všeho to ihned vytěsnil. A to zbylé... no, vzpomínám si na obrovské krystalové jeskyně. Ne krápníkové, ale opravdové krystalové chrámy.“

„Vytvořené člověkem?“ skočila mu Anna do řeči.

„Ne to ne. Byly to přirozené pukliny v zemi, které se nějak, a neptej se mě jak, naplnily doslova kulisami z krystalů do několika desítek metrů výšky. Krystaly bílé jak mléko. Nebo plástvové jeskyně.“

„Na tom není nic divného,“ odfrkla Anna a přesunula se zpět ke stolu s mapami.

„Na tomhle ne,“ přitakal Ervin. „Geologie je neskutečně zvláštní věc. Divné ale byly tunely ústící do těchto jeskyní. Geometricky přesné tunely, jimiž prošel vzpřímený člověk. Opracované... nebo tedy spíš vyhloubené s takovou čistotou, že naše drapákové razící štíty jsou proti tomu výtěžek středověku.“

Anna se na něj opět pozorně podívala. „A dál?“

„A dál nic. Ať těmi tunely chodilo nebo spíše se plazilo cokoliv, nic z toho jsem neviděl.“

„Už starej Šalamoun měl červa. Myslím, že se jmenoval Šamir. Vrtal s ním díry do kamene...“ pronesla Anna a ihned se zatvářila jako by to vůbec vyslovit nechtěla.

„Tak o tom nic nevím,“ namítl Ervin, „tak či tak, ty chrámy, jak jsme jim začali říkat, byly opravdu

netknuté čímkoliv, co by naznačovalo něčí dřívější přítomnost. Našli jsme ale i jiné... dómy... prostranství, která nevytvořila příroda, ale zcela jistě to vrtací cosi, co dělalo i tunely. A hlavně – ta prostranství byla plná čehosi, co jsme se rozhodli považovat za odpad.“

„Odpad?“ zopakovala Anna nevěřicně.

„Prostě odpad. Navršené zbytky různých tkání, ostatků všeho možného... nic, co bys mohla odnést. Teda snad vyjma Arebatiho,“ zasmál se Ervin klasičkému vrtáckému vtipu. „Vidělas někdy skládky z dvacátých let? Takový ten tlející mišmaš, který vlastně nic konkrétního není, ale stejně víš, že je to odpad. Jen tenhle odpad byl jaksi vysušený, dehydratovaný, či co. Nebyl to takový ten klasický lidský bublající hnus. Spíš něco vyvrženého ke krajům toho dómu. Skladiště na odpad.“

Lodí prolétl skřípavý zvuk. Tohle už nešlo zaměnit s náhodným úderem předmětu unášeného větrem. Železo bylo rváno na kusy. Trhaly se plechy a s dunivými údery praskaly nýty. Zároveň bylo slyšet, jak se přes boky lodi něco hrubého s drhnutím přesouvá.

Anna narychlo složila mapy a vrhla se ke svým věcem. Kvapem vše naházela do batohu a opásala se výstrojí. „Dělej, Ervine, tohle je tvůj džob!“

„Co?“ vyvalil na ni Ervin oči. Na rozdíl od Anny měl své věci relativně přichystané. Stačilo mu zapnout si přezky bot a hodit přes ramena batoh.

„Jak co? Jsi vrták! Jsi machr na příšery z podzemí! Já sice vím, jak zabít chlapa třiceti způsoby, ale jak bojovat s příšerami... to je tvoje specializace!“

Ervin zakroutil hlavou. „Asi jsme se posunuli do oblasti vytěsněné paměti, jak jsi mi pracně

vysvětlovala. Já přece žádné příšery krotit neumím! Žádné příšery neexistují!“ Ervin to zařval do zvuku ječícího a sténajícího kovu. V rohu místnosti povolil železný stropní trám o síle stehna dospělého muže. Praskl a prohnul se dovnitř. Strop nad nimi něco extrémně zatížilo. Konstrukce lodi se s řinčením bortila.

„Ale přežil jsi, takže víš, co dělat,“ zakřičela Anna, která se konečně nasoukala do svého obleku a dopnula poslední sponu. Rychle sáhla po batohu a sunula ho ke dveřím. „Je to ve tvém podvědomí, věř mi! Ty víš, co máš dělat!“

Stropem projel obrovský, ocelově se blyštící trn. Prolétl stolem, kde byly ještě před momentem mapy, a zarazil se několik desítek palců do podlahy. Così monstrózního otevíralo kajutu jako plechovku sardinek.

„Běž, běž, běž!“ zařval Ervin, strhl z háku lampu a proběhl dveřmi do chodby. „Do strojovny, je tam díra v trupu jak vrata!“

Anna se v těsném prostoru chodby snažila za běhu navléci batoh na záda. Házela sebou ze strany na stranu. Podlaha se jí třásla pod nohama a jediný zdroj světla nesl Ervin běžící o kus vpředu. Naštěstí starý remorkér držel pevně zakotvený v podloží řeky a zatím se nepohnul.

„Schodiště,“ zařval Ervin a klopýtl hned na prvním schodu. Olejová lampa se v jeho ruce zatřepala, jak schody napůl seběhl, napůl z nich sklouzl. Naproti schodům jej zastavila železná stěna mezi patra, do níž tvrdě vrazil ramenem. Kolem něj se prosmykla Anna, která ho konečně dohnala.

„Naval!“ prskla a vytrhla mu lampu z ruky. Rychle se vrhla k dalšímu schodišti.

Ervina obklopila tma. Z chodby, kterou právě přiběhli, se ozýval praskavý a trhavý zvuk, jak se jí cosi prodíralo.

„Kudy teď, Ervine?!“ domáhala se Anna odkudsi zespoda.

Ervin sklopýtal poslední řadu schodů. V šeru se snažil vyhnout obrovskému lodnímu motoru trůnicímu ve středu místnosti. Anna poskakovala před ním, v místech, kde hřídel náhonu lodního šroubu protínala zád'.

Do konstrukce schodiště něco narazilo. Rošty schodů vyskákaly a s řinčením padaly k zemi jeden přes druhý.

„Pravobok!“ zakřičel Ervin. „Musíš okamžitě zmizet na druhou stranu!“

Anna proklouzla pod hřídelí a zamířila k pravé straně, kde se málem srazila s Ervinem. Otvor v plášti se nacházel pod hladinou ponoru. Cosi zvenku dovnitř proštíplo silnou vrstvu plechu a vytvořilo táhlou jizvu s roztřepenými okraji. Stačilo se jen trochu sehnout...

„Pozor!“ zaječela najednou Anna a do ruky jí vskočil kolt. Vypálila kamsi za Ervina, jenž sebou plácl na zem.

Napůl mechanický pařát za nimi vklouzl do strojovny. Slepě se v otevřeném prostoru zakymácel a obrovskou silou udeřil do dlouhého těla motoru, až se široké šrouby držící jej v podlaze prohnuly.

Ervin na to vyvalil oči. Jestli se blok motoru pohne, rozmačká ho na kaši. Vyskočil na nohy a přesně v týž okamžik ho cosi prudce udeřilo do zad. Tlakové lahve uvnitř jeho batohu zaduněly, zatímco on prolétl skrz otvor v trupu. Rukama se snažil krýt si

hlavu, přesto dopadl až příliš silně do koryta řeky mezi velké kameny. Několikrát se přetočil. Batoh mu sklouzl z ramen a odkutálel se kamsi do šera. Bolestivě zkroucený zůstal klečet v nánosů říčního koryta. Pokoušely se o něj mrákoty a jen s vypětím všech sil neztrácel vědomí.

V rozostřeném světě jeho bolestí zrudlého vidění zaregistroval obrovské žluté oko v kožovité hlavě titánského stvoření. Něco z toho giganta mu připomínalo stonožku, napůl vztyčenou, která svými dlouhými ohebnými makadly propátrává útroby lodi a rve ji na kusy.

Žhnoucí, dokonale kulaté oko se k Ervinovi sklonilo. Jasně rozeznal, jak se v něm zaostřuje soustava čoček. Sestávalo z čehosi mechanického, ale zároveň i živého. Ostrá kusadla se obtáčela kolem něj v podivně rostlé tlamě, jež se několikrát hrozivě otevřela a zase zavřela. Bez problémů by mohla rozdrtit lodní stěžeň, natož křehké lidské tělo.

Před Ervinův zrak vstoupil temný stín. Napadlo ho, jestli tohle je ten okamžik, kdy jeho mozek vypne, než aby mu zprostředkoval vjemy ukrutné bolesti, kdy bude doslova rozžvýkán na kaši.

Temný stín však zařval jasným ostrým hlasem. „Tak na tohle zapomeň, přerostlej robertku!“

Annin kolt vychrlil první záblesk ohně. Olověná kulka narazila do žhnoucího oka, které zařinčelo, jako když spadne křišťálová sklenka na mramorový stůl. Přes sklivec se rozběhla prasklina. Kolt zaduněl podruhé, potřetí... pak Ervin se zvláštním uspokojením ztratil vědomí. Měl pocit, že ten anděl strážný jej ochrání před čímkoliv.

MINSK EXPRESS STÍNY ZEMĚ

Vydalo nakladatelství AGADAH

AGADAH s.r.o.
www.agadah.com

autor: **Ivo Hury**
obálka a ilustrace: **Josef Svoboda**
textová korekce:
Markéta Dominika Kadeřávková

tisk Těšínské papírny, s.r.o., r. 2018

ISBN 978-80-87571-04-0

9 788087 571040